

tilraade, at man, om end den første Del deraf skulde blive vedtaget, dog ialtfald ikke vil følge Udvalgets Flertal i at lade hele Lovforslagets 2det Afsnit falde.

Siden jeg har Ordet, vil jeg tillade mig et Par enkelte Bemærkninger, som nærmest ere Hensillinger til Udvalget, angaaende et Par Punkter, om hvilke jeg ganske vist kunde have stillet Vn-dringsforslag, og naar jeg ikke har gjort det, er det, fordi jeg overhovedet mener, at det altid er rigtigt, hvor der er nedsat Udvalg i en Sag, at overlade til Udvalget at indpasse de Vn-dringsforslag, som der maatte findes Anledning til, i Loven. Jeg skal, da jeg ikke har stillet Vn-dringsforslag, naturligvis kun berøre dette i overmaade stor Korthed. Den ene Hensilling er den, at jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der vistnok kunde være nogen Anledning til at forklare nærmere i de Straffebestemmelser, som høres i Udtæstet, hvad der er ment med Ordet „Fængsel“, baade i § 14 og i den nye Bestemmelse i § 23. Jeg antager, at det har været Hensigten at tage Ordet Fængsel i samme Betydning, i hvilken det er taget i Straffeloven, saa at det omfatter ogsaa andre Arter end simpelt Fængsel, og at man navnlig efter Omstændighederne skal kunne anvende Vand- og Brødstraffen. Jeg vil med Hensyn til de Forhold, som omtales i §§ 12 og 13, sige, at, naar det Tilfælde indtræder, at Mandstæbets Klage har været, som det hedder i § 14, ubegrundet — det vil sige ugrundet — altsaa naar Mandstæbets Klage har været ugrundet, og man kan antage, at det blot har været Undskab, der har faaet dem til at standse Skibet, uden at de naturligvis kunne give Erstatning derfor, da vil det ikke være uden Interesse at have en Straf som Vand- og Brødstraffen. Men det vil da være nødvendigt at gjøre en lille Tilføjning til Loven, som gaar ud paa at sætte en Parenthes til, hvori der staar „jfr. Straffelovens § 25“. Er det derimod Meningen, at man vil tage Ordet Fængsel i den Betydning, som det ifølge den almindelige Opfattelse har i de Love, der ligge udenfor Straffeloven, nemlig som simpelt Fængsel, da vil det være rigtigt at anføre dette. Jeg vil nu imidlertid haabe, at man giver Ordet den videre Omfang. Ligeledes skal jeg tillade mig at hensille til det oere Udvalg at give § 24 en lidt forandret Af-fattelse, saa at den kommer til at omfatte ikke alene Skibsføreren, men ogsaa de Tilfælde, hvor det er Passagerer eller Andre, som uden Skibsførerens Vidende eller Samtykke have indbragt faadanne Gjenstande i Skibet, der omhandles i § 22, saa at ogsaa de kunne rammes ifølge denne Paragraf. Nu kunne de ganske vist rammes ifølge Lov af 24de Marts 1875 § 5 og tilsvarende Bestemmelser i Straffeloven; men dette vil ikke mere kunne finde Sted, naar man lader denne Bestemmelse falde bort, saaledes som det

vil ske ifølge § 26. Jeg vil endvidere tillade mig at hensille, om det er Meningen, at der ikke skal være Afgang for det Offentlige til at faae en Besigtigelseskommissionens Kjendelse prøvet i det Tilfælde, den ikke blot er gaet ud paa, at Skibets Stopning bliver hævet, men ogsaa indeholder den Udtalelse, som vil medføre et maasse meget betydeligt Ansvar for Statskassen, nemlig, at der ikke har været tilstrækkelig Grund til at stoppe Skibet. Jeg finder det ganske rigtigt, at der i almindelige Tilfælde, hvor man erkjender, at der er Grund til at have Stoppebestemmelsen, ikke bliver, som der stod i det oprindelige Udtæst, en Ret for det Offentlige til at appellere Besigtigelseskommissionens Kjendelse til en Overbesigtigelseskommission; men naar Kjendelsen har den yderligere Tilføjning, som den forudsættes at kunne have, at der overhovedet ikke har været tilstrækkelig Grund til at stoppe Skibet, hvilket er et for Statskassen meget farligt Tilfælde, der kan medføre stort Ansvar, er det et Spørgsmaal, om der ikke bør være Afgang for det Offentlige til Appel til Overbesigtigelseskommissionen, og i saa Fald, om der da ikke skal indføres en Frist. Dette er Noget, som jeg vil hensille til Overveielse.

Paulsen: Blandt de Vn-drings- og Under-vn-dringsforslag, som ere fremkomne til Behandlingen her idag, findes der udenfor Betænkningen et af 4 af Udvalgets Medlemmer stillet Vn-dringsforslag, der gaar ud paa at indstyre som Betingelse for der Mand, der skal kunne blive Skibsinspektør, at han har faaet mindst 5 Aar i udenrigt Fart. Jeg skal hertil kortelig bemærke, at jeg ikke ser mig istand til at give dette Vn-dringsforslag min Stemme. Jeg kan vel se, hvad man har søgt at naae ved at stille dette Vn-dringsforslag, nemlig at man vil sikke sig, at vedkommende eventuelle Skibsinspektør havde den nødvendige Dvelse tilfjøs, var en praktisk Mand, men man naaer det ikke. For at bestride denne Plads for-dres lige saa meget andre Egenkaber som at have faaet tilfjøs. Netop det at skulle undersøge, om Skibets Skrog er forsvarligt eller ikke, fordrer Kjendskab til Skibsbygning, og gjælder dette med Hensyn til Seilskibe, saa for-dres det endnu mere med Hensyn til Dampskibe og Dampskibsmaskiner. En Mand kan have været en fortinlig Skibsfører og have seilet sine 5 Aar, ja 10 a 15 Aar paa længere Farter, og han kan dog til en vis Grad mangle de Egenkaber, som jeg nys har nævnt. Endelig rammer Vn-dringsforslaget heller ikke det Nette under den Forudsætning, at 2det Afsnit af Loven vedrørende Belastningsspørgsmaalet udgif. Hvis dette blev staaende, vilde det derimod være af langt større Betydning, om den Mand, der blev Skibsinspektør, havde seilet i flere Aar og jevnlig haat Leilighed til at tumle med Lasten og Bestuvningen af Skibet. Bortfalder Tilsynet med Belastningen, bortfalder ogsaa efter min Anskuelse